

χρει τὰς ἀβροτέρας τῶν φράσεων πρὸς τὴν βοροβρόδῃ μισ-
γάγκειαν καὶ τὴν χειραδικῆν μερίδα. «Κύριε Δεληγιάννη,
δὲν θὰ γίνῃς ποτὲ πρωθυπουργός, δημοκοπῶν ἐπὶ τῶν κα-
πνοπωλῶν. Κύριε Ζυγομαλά, ἂν ἤμουν ἐγὼ Διευθυντής, θὰ
σὰς ἐσπρωχνα περισσότερο κλπ. κλπ.»

Ὁ Δεληγιάννης διαμαρτύρεται διὰ τὰς ἀδολεσχίας καὶ
ὑβρεις, τὰς ὁποίας ἤκουσεν ἡ μερίς του, διὰ τὴν στωϊκὴν
ἀπάθειαν τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς, διὰ τὸ καταπατηθὲν
δικαίωμα τοῦ συνέχεσθαι, διὰ τὸν κ. Ζυγομαλά, τὸν ὑ-
βρισθέντα ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας. Διακοπαὶ καὶ ὑβρεις καὶ
κραυγαὶ καὶ θόρυβος καὶ ἀγριότης καὶ κρούσις κώδωνος, καὶ
χειροκροτήματα ἀπὸ τοῦ δημοσιογραφικοῦ θεωρείου, καὶ ἀντί-
στασις ὑπὸ τινῶν βουλευτῶν, καὶ θυμὸς τοῦ Προέδρου ὅχι
δὲν θὰ μὲ διατάξῃς ἐσύ, ἐγὼ θὰ σὲ διατάξω».

Καὶ τὸ συμπέρασμα τούτων εἶνε ἡ ἐπὶ τοῦ βήματος ἄ-
νοδος τοῦ κ. Δουζίνα, ὡς κομπογιαννίτου φέροντος μαζῆ
του πρόχειρα κατὰ τοιαύτης γλώσσης φάρμακα, τὴν λήξιν
τῆς παρούσης συνόδου, καὶ τὴν σύγκλησιν αὐτῆς κατὰ Ἰου-
λιον καὶ Αὐγούστον! Ἄλλὰ λησμονεῖ ὁ κ. Δουζίνας τὴν ὀ-
λεθρίαν ἐπιρροὴν τῶν κυνικῶν καυμάτων ἐπὶ τῆς λύσεως;

*

Ἐπὶ τῆς ἡμερησίας διατάξεως. Ὁ κ. Ἀθανάσιος Πετι-
μεζῆς κηρύσσεται κατ' ἀρχὴν ἐναντίος τοῦ νομοσχεδίου, ὡς
προωρισμένου νὰ βλάψῃ τὴν παραγωγὴν, τὸ ἐμπόριον, καὶ
νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τελωνοφύλαξ τῶν τελωνειακῶν συμφερόν-
των τῆς γείτονος ἐπικρατείας.

Κατόπιν ὁ κ. Ζυγομαλάς ὁμιλεῖ πολλὰ καὶ δριμύα, φρον-
τίζων νὰ προτάξῃ τοῦ λόγου του τὴν ἀναφορὰν τῶν καπνο-
πωλῶν, ἧτις ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ σκανδάλου, καὶ ἐν ἧ ἄ-
πειλοῦσιν ὅτι ἐν περιπτώσει ἐπιψηφίσεως θὰ κλείσωσι τὰ
καταστηματα τῶν, καὶ ἄλλους ἄς ἐπιβαρύνῃ ἡ εὐθύνη.

Ὁ κ. Τζάνες διὰ περιέργων κινήσεων δύτου ἀπαγγέλλει
λόγον, τὸν ὁποῖον δυνάμεθα ν' ἀποκαλέσωμεν εὐκτῆριον,
διότι ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους εὐχεται, εὐχεται, εὐχεται. Μᾶς
ἐνθυμίζει ὅτι εἶνε μεγάλη τεσσαρακοστή.

Ὁ κ. Καλλιγᾶς διὰ μακρῶν ἀντικρούει πάντα τὰ
κατὰ τοῦ νομοσχεδίου ἐπιχειρήματα, καὶ τὸν Καλλιγᾶν
πάλιν τελευταῖος ἀναδέχεται ὁ κ. Ζηρόπουλος.

Ἡ ἀντιπολίτευσις φεύγει, ἀπαρτία δὲν εἶνε, καὶ ἡ περὶ
καπνοῦ συζήτησις οὔτε σήμερον τελειώνει.

Κουτρούλης.

Οἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ καὶ
ζητοῦντες καὶ τὴν ἀμοιβὴν τῆς νέας συνδρομῆς παρακαλοῦν-
ται ν' ἀποστέλλωσι πλὴν τῆς συνδρομῆς τῶν καὶ ἐν φράγ-
κον εἰς γραμματόσημον διὰ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγωσιν οἱ ἐχθροὶ τοῦ ὑπουργείου, ἡ
ἀναμόρφωσις εἶνε ἡ σημαία του, καὶ ἀναμόρφωσις πυκνὴ,
ἀκαταπόνητος, ραγδαία. Ἐκ τῶν μέσων τῆς ἀναμορφώσεως

εἶνε καὶ τὰ ἐπὶ τῶν πολιτῶν κτυπήματα τῶν ἀστυνομι-
κῶν ὀργάνων. Οἱ Ῥωμαῖοι Καίσαρες εἶχον τοὺς ραβδό-
χους τῶν ὁ κ. Τρικούπης ἔχει τὸν ραπιστὴν του. Ὁ δρα-
στήριος κ. Κοσονάκος ἀπ' ἧς ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν δὲν
ἔπαυσε ραπίζων δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ. Ἐρράπισε καὶ ἐν
θεάτρῳ, ἔρράπισε καὶ ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ, ἔρράπισε καὶ εἰς τοὺς
δρόμους, ἔρράπισε καὶ εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Βουλευτηρίου.
Καμμία κυβέρνησις δὲν ἀπετόλμησε νὰ τιμωρήσῃ τόσον
συντόνος, ὡς ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. Τρικούπη, τοὺς ἀχρεῖους
πολίτας οἵτινες δὲν μαντεύουν τὰ θελήματα τοῦ κ. διευ-
θυντοῦ καὶ προκαλοῦσιν οὕτω δικαίως τὰ δροσερὰ του ρα-
πίσματα. Ποῦ ἠκούσθη οἱ πολῖται νὰ συναζώνται ἐν τάξει,
ὡς ἔκαμαν οἱ καπνοπῶλαι προχθὲς ἔξω τοῦ Βουλευτηρίου,
καὶ νὰ συσκέπτονται, χωρὶς νὰ ἐρωτῶσιν ἂν τὸ θέλῃ καὶ ὁ
κ. Τρικούπης; Ἄλλ' ἡ τιμωρία ἐπέρχεται ἐπὶ τῆς παρού-
σης κυβερνήσεως ἀφευκτος, ἐνῷ ἡ προκάτοχος θὰ ἐσταύρωνε
τὰς χεῖρας. Ὁ κ. Κοσονάκος ὑβρίζει ὡς μασκαράδες ὄλους
τοὺς καπνοπῶλας, ραπίζει τὸν αὐθαδέστερον, παίρνει καὶ
δύο τρεῖς μέσα καὶ σώζει τὸ Σύνταγμα. Ἄλλ' ἐπὶ τῆς ἀ-
ναμορφωτικῆς κυβερνήσεως ὅχι μόνον τὰ ὄργανά της πράτ-
τουσι τὸ καθήκον τῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ πολῖται. Πᾶς ἄλλος
λαὸς, καὶ μάλιστα οἱ σημερινοὶ λαοὶ τῆς Εὐρώπης, οἱ φθ-
νεύοντες αὐτοκράτορας, οἱ ρίπτοντες βόμβας ἐν αὐτοῖς
τοῖς ὑπουργείοις, θὰ φθονήσῃ τὸν ἰδικὸν μας λαόν, ὅστις
δέχεται τὰ εὐχυμα ραπίσματα τοῦ κ. Κοσονάκου μετὰ
ἰλαρότητος χριστιανοῦ μάρτυρος; Ἄς ἔλθουν οἱ κύριοι
περιηγηταὶ νὰ θαυμάσουν ἤθη ἡμερα, ἤθη ἀμῶν, παρ' ἡμῖν,
οὗς ὠνόμαζον βαρβάρους, οὗς ὠνόμαζον ἀγρίους. Ἡ ἀγ-
γλικὴ κυβέρνησις ἀναγκάζεται νὰ διπλασιάσῃ τὴν ἀστυνο-
μικὴν δύναμιν τῆς πρωτεύουσος, διότι ἐξερράγη μία
βόμβα εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Χρόνου. Ὁ κ. Τρικούπης θὰ
ἀνέλθῃ αὐριον εἰς τὸ βῆμα καὶ θὰ εἴπῃ: Οἱ καπνοπῶλαι
εἶνε ἐξηγηριωμένοι, τὰ πνεύματα τῶν οἰνοποιῶν ἤναψαν, οἱ
πνευματοποιοὶ συγκινοῦνται, ἄλλ' ἐγὼ πετῶ εἰς τὰ μούτρα
τῆς ἀντιπολιτεύσεως τὸ κονδύλιον τοῦ προῦπολογισμοῦ,
ἀπολύω ὄλους τοὺς κλητῆρας καὶ τὴν χωροφυλακίαν, διότι
ὄλους αὐτοὺς τοὺς παληανθρώπους εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τοὺς
περιορίσω μὲ ἐν χαστούκι τοῦ Κοσονάκου μου!

Ἐὰν νομίζωσιν αἱ τάξεις, τῶν ὁποίων συμφέροντα πλιτ-
τει καὶ καταστρέφει ἡ Κυβέρνησις ὅτι δύνανται νὰ ὑπερασπι-
σθῶσιν αὐτὰ ὡς ἀρνία ἄκακα ἢ ὡς ἀρνιακά τοῦ Πάσχα, ἀ-
πατῶνται. Τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ συλλαλητήρια πάντοτε σχεδὸν
μεταβάλλονται ἀπὸ τεσσαρακονταετίας ἤδη εἰς πετροπό-
λεμον μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας. Ἐδῶ ἓνα χαστούκι
τρομάζει τριακοσίους ἀνθρώπους. Τί ἐγένετο προχθὲς ἀκόμη
ἐν Παρισίοις; Μία γυναῖκα, μία Λουίζα Μισέλ, ἀντεπεξῆλ-
θε καθ' ὄλων τῶν εἰρηνοφυλάκων καὶ τῶν ὀργάνων τῶν
κλητῆρων τῶν Παρισίων. Ἄς ἴδωμεν τί θὰ κάμουν οἱ κύριοι
οἰνοπῶλαι, οἱ ὁποῖοι εἶνε καὶ πλέον ἀναμμένο.

Τὸ ζήτημα καθ' ἡμᾶς εἶνε: Ἐρράπισεν ἢ δὲν ἔρράπισεν
ὁ κ. Διευθυντής; Ἄν ναι, δέον νὰ παυθῇ. Ἐκτύπησαν ἢ δὲν
ἐκτύπησαν ἀστυνομικὰ ὄργανα; Ἄν ναι, δέον νὰ τιμωρηθῶσιν.
Ἄν ὑπάρχουν δὲ καπνοπῶλαι ραπισθέντες ὑπὸ τοῦ Διευ-
θυντοῦ, ἢ αἰκισθέντες ὑπὸ τῶν ὀργάνων του, ἄς ἐξέλθουν εἰς
τὴν δημοσιότητα νὰ τὸ ὁμολογήσουν.

Αὐτὴ ἡ δικαιολογία τῆς ἀντιστάσεως κατ' ἀρχῆς ἐγεν-
νήθη μαζὺ μὲ τὴν γέννησιν ἀστυνομικοῦ κλητῆρος ἐν Ἑλλά-
δι. Ὁ κλητὴρ σπρώχνει, δέρνει, πληγώνει, σκοτόνει τὸν πο-
λίτην ὁ πολίτης περιορίζεται ἐρωτῶν :

— Τί κτυπᾶς, βρέ ἀδερφέ ;

— Ἀντίστασις κατὰ τῆς ἀρχῆς ! κραυγάζει ἡ ἀστυνομία.

Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἀντίστασιν κατὰ τῆς ἀρχῆς ἐζήτησεν
ἐκ τῶν προτέρων νὰ δικαιολογήσῃ τὸ ἀτιμώρητον τῶν αὐ-
θαδειῶν τῆς ἀστυνομίας του ὁ κ. πρωθυπουργός.

Διότι, μάθετε καὶ τοῦτο κύριοι Ἕλληνες, ἀστυνόμος ἐν
Ἑλλάδι δὲν τιμωρεῖται, ἀφοῦ ἐν τῇ ἀστυνομικῇ ἐν Ἑλλάδι
λειτουργία συνήθως οἱ προϊστάμενοι τρέμουν τοὺς ὑφιστα-
μένους καὶ ὁ κ. Τρικούπης τὸν κ. Κοσσονάκον.

Λυπούμεθα ὅτι καὶ ὁ τύπος, προκειμένου περὶ ὄχι συν-
ταγματικῶν, ἀλλὰ ἀνθρωπίνων, ἐλευθεριῶν, δὲν θέλει νὰ λη-
σμονήσῃ τὴν ὑπουργικότητά του καὶ νὰ πατάξῃ ἀνεξαρτή-
τως συμπαιδιῶν αὐτὸν τὸν βασιβοζουκισμόν τῆς κυβερνήσεως
καὶ τὴν ἀγριάδα τῶν ἀστυνόμων, καθ' ὧν ἄλλοτε οὔσαι ἀν-
τιπολιτευόμεναι κλαίνε ὡς μικρὰ παιδιὰ. Διὰ τοῦτο ὀδυνη-
ρὰν ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ἡ καταπλασματικὴ γλῶσσα τῆς
Στοᾶς καὶ τῆς Ἑφημερίδος.

Εἰς τὸ περὶ καπνοῦ νομοσχέδιον ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς
κ. Ζυγομαλᾶς ὠμίλησε λίαν ἐπιτυχῶς. Ἀπέδειξεν ὅτι γνω-
ρίζει μετὰ θέρμης καὶ πολλῆς εὐφραδείας νὰ ὑπερασπίζηται
τὰ συμφέροντα τῶν κατάδυναστευομένων τάξεων ὑπὸ τῆς
ἀγρίας φορολογίας τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ. Σπανίως προσφέ-
ρομεν ἐπαίνους, ἀλλ' ἐννοοῦμεν νὰ ἐνθαρρύνωμεν τοὺς ἀγω-
νιζομένους.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἐπιστολὴν τοῦ ἀξιολύτου Διευ-
θυντοῦ τοῦ Ἱπποσιδηροδρόμου, δι' οὗ διαφωτίζει ἡμᾶς εἰς
πολλὰ πράγματα ἀφορμὴν λαμβάνων ἐκ τοῦ διαφόρου τοῦ
Σαριβαρῆ, ὅπερ μετ' ἐνέγκομεν εἰς τὰς στήλας μας περὶ ἀτ-
μοσιδηροδρόμων ὡς ἐκεῖνος θν ἐστρωσεν ἀπὸ τῶν Σπηλιῶν
μέχρι Φαλήρου ἢ ἐδῶ ἑταιρία τῶν Ἱπποσιδηροδρόμων, δια-
κοπέντων διὰ δυστυχήματα.

Ὁ κ. Βωτὺ λέγει ὅτι ἡ πληροφορία τοῦ Σαριβαρῆ περὶ
καταργήσεως δὲν εἶναι ὀρθή· διότι ἡ γραμμὴ περὶ ἧς γρά-
φει διεκόπη προσωρινῶς, ἀλλὰ δὲν κατηργήθη.

Ἡμεῖς βεβαίως δὲν θὰ ἐλθωμεν εἰς ἐπικουρίαν τῆς παρι-
νῆς συναδέλφου· ὅ,τι ζητοῦμεν εἶναι ἡ ἀσφάλεια τῶν συμ-
πολιτῶν μας.

Χαίρομεν δὲ, διότι καὶ ὁ κ. Βωτὺ ἀνομολογεῖ ὅτι ἡ ἀ-
σφάλεια αὐτὴ εἶναι οὐχὶ μόνον κατ' ἀρχὴν ἐπιθυμητὴ, ἀλλὰ
καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἑταιρίας.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Ὀδὸς Φαλήρου, ἡ μέχρις ὀλίγων μέ-
τρων πέραν τῆς Γεφύρας, ἡδύνατο νὰ εἶναι εὐρυτέρα, διὰ νὰ
μὴν ὑπάρχῃ ἐκ τῶν προτέρων οὐδεὶς φόβος δυστυχήματος.

Ἄλλ' ὅταν ὁ κ. Βωτὺ μετὰ τὸς πεποιθήσεως λαλῇ
περὶ τῆς ἐλαστικότητος καὶ ἀτμομηχανῆς του, εἰς ἣν ἀπο-
δίδει ἀθρότητα καὶ τρυφερότητα μικροῦ παιδίου, ἡμεῖς δὲν
ἔχομεν ἢ νὰ τὸν πιστεύσωμεν, καὶ νὰ εὐχρηθῶμεν ὅπως ἐπὶ
τῶν νώτων τοῦ παιδίου αὐτοῦ ἢ μᾶλλον τοῦ κύκνου αὐτοῦ
τοῦ κ. Βωτὺ δροσεροὶ δροσεροὶ καταβαίνωμεν εἰς τὸ Φάλη-
ρον, ἀντικρύζοντες τοὺς ἄλλους συναδέλφους, οἵτινες θὰ
καταβαίνουν ἀστραπόβροντα διὰ τοῦ κ. Παρασκευαΐδου,
ὅστις καὶ αὐτὸς εἶναι ἄκακον παιδίον, ὡς ἡ μηχανὴ τοῦ κ.
Βωτὺ.

Ἡ Θεατρικὴ Βιβλιοθήκη Κωνσταντινουπόλεως ἐξακο-
λουθεῖ συνεχῆς καὶ ἀκατάβλητον τὸ ἔργον τῆς. Κατὰ δεκα-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 436)

Ἡ Οὐρσουλα, ἡ γυναῖκα τοῦ φωμαῖ, λέγει πῶς ἀνεγνώ-
ρισε τὸν ἄγριον καὶ λέγει πῶς εἶνε αὐτὸς, τὸν ὅποιον εἶδε
πρὸ δύο ἐτῶν σ' τὸ Ἐπινάλ, εἰς ἓνα παράπηγμά γελωτο-
ποιῶν.

— Ἄ! ἀλήθεια ! Καὶ τὸ πιστεύουνε ;

— Τὸ πιστεύουνε καὶ μ'πορεῖ νὰναι καὶ ἀλήθεια !

— Πραγματικῶς, καὶ ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ περιπλάνησις
του σ' τὰ βουνά μας.

— Ἐνας ἄγριος σ' τὴν Γαλλίαν, ἓνας σωστός ἀγριάν-
θρωπος, ποῦ ζῆ μέσα τὰ δάση μαζὺ μὲ τὰ ζῶα, τέτοιο
πράγμα κάνεις δὲν τὸ εἶδε ποτε, βουνά μου. (1)

— Τὸ πιστεύω. Μὰ ζεῦρεις γιατί στέκονται αὐτοὶ ἐξω
καὶ περιμένουν ;

— Ἐεῦρον πῶς ὁ ἄγριος εἶνε σ' τὸ σπήτι σας, καὶ γιὰ
τοῦτο ἐλπίζουν πῶς θὰ ἐβγῇ ἢ ἄξω ἢ στὸ παράθυρο.

— Ἄ ! γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν πηγαίνουν σ' τὰ σπήτια τους ;
λοιπὸν Ἰάκωβε, ἡ περιέργειά τους δὲν θὰ ἰκανοποιηθῇ. Σὺ
τὸν εἶδες τὸν ἄγριον,

— Ὅχι, βουνά μου, δὲν ἤμουνα παρὼν ὅταν τὸν ἔφεραν

— Θέλεις νὰ τὸν ἴδῃς ;

— Ὡ ! ναι, βουνά μου.

— Δὲν θὰ φοβηθῇς ;

— Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τοὺς λύκους τὸν χειμῶνα σὰν ἦνε
πεινασμένοι καὶ θὰ φοβηθῶ ἓναν ἄνθρωπον ; ἀπεκρίθη γεν-
ναίως τὸ νεαρὸν παιδίον.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐμειδιάσεν, ἀμέσως δὲ παραμερήσασα ἔ-
δειξεν αὐτῷ τὸν δασόβιον ἀκίνητον ἐπὶ τῆς ἐδρας του.

Ὁ Ἰάκωβος ἐβόησεν μὲν χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀλλὰ δὲν ἐπρά-
μαξε. Πλησιάζας βραδέως τὸν ἄγριον, τὸν παρετήρησε σιγ-
μᾶς τινος καὶ ἔπειτα ἔλαβε τὴν χειρὰ του. Ὁ δασόβιος ἐ-
πήδησεν ἐκ τῆς ἐδρας, ἠγέρθη ζωηρῶς καὶ προσήλωσεν ἐπὶ

ἄταστάσει ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν, γυμνὰ καὶ ἀγνοοῦντα τὸ ὄμιλεῖν
Ὁ συναδέλφος καὶ φίλος μου Ἥλιος Βερθεῖ, ἐν τῇ ὥραῳ αὐτοῦ μυθι-
στορία «Ἀντωνία» ἀφηγεῖται ἀληθῆ ἱστορίαν ἀνωχοῦς νεαρᾶς κόρης
ἐγκαταλειφθείσης ἐν μικρᾷ ἡλιτιά καὶ συλληφθείσης ἀγρίας, μετὰ
παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν καθ' ἃ διήγαγεν ἀθλίαν ὑπαρξίν εἰς τὰ ὄρη
τῶν Πυρηνίων.

(1) Τέσσαρα άτομα εὐρέθησαν ἐν Γαλλίᾳ, ζῶντα ἐν τελείᾳ ἀγρία

πενθημερίαν περίπου εκδίδει και νέον δράμα εκ τῶν καλλιτέρων και οίκογενειακωτέρων. Αἱ πλείσται τῶν μεταφράσεων καλαί· ἡ εκτύπωσις ὡραία, ἡ ἐπιμέλεια περί τὴν εκδοσιν ἀκαταπόητος. Χαίρεται κανείς νὰ βλέπῃ τὰ ἔργα και τέρπεται νὰ τὰ ἀναγινώσκῃ. Ἡ διεύθυνσις διὰ τοὺς βουλομένους παρὰ τῷ ἀξιότιμῳ εκδότη κ. Γ. Α. Ξανθοπούλῳ, Κων)λιν Πέραν, Τυπογραφεῖον Παλαμάρη.

Ἐν Ἀμαρουσίῳ πάλιν κλοπή. Εὐτυχῶς ὁ κλέπτης, ἕνας Λοιδωρικιώτης, συνελήφθη ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς οἰκίας, ὅπου εἰσῆλθε νὰ ἐνασχῆσῃ τὴν τέχνην του, Σπυρίδωνος Χωματιανοῦ. Ὁδηγήθη δὲ εἰς Ἀθήνας ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Δημητρίου Χωματιανοῦ. Δὲν πιστεύομεν ὅτι θὰ παρεντεθῇ καμμιά λοιδωρικιώτικη ἐπιρροή διὰ ν' ἀπαλλαγῇ. Κύριε Κοσσονάκε, πρόσεχε καλὰ τοὺς κλέπτας σου νὰ μὴ σοῦ τοὺς παίρουν οἱ κύριοι βουλευταί. Οἱ κλέπται σου εἶναι ἡ μόνη περιουσία σου. Πρόσεχέ τους καλὰ.

Δὲν ἀρκοῦν μόνον τὰ Γυμναστήρια· ἔχομεν ἀνάγκην και συγγραμμάτων Γυμναστικῆς. Πρὸ καιροῦ εἶχεν εκδώσει τοιαῦτα ὁ κ. Πύργος. Ἴδου τώρα και ὁ κ. Φωκιανὸς ἀναγγέλλων Ἐγχειρίδιον Γυμναστικῆς. Ἐκ τῆς ἀγγελίας φαίνεται ὅτι θὰ εἶναι πλήρες, διότι θὰ περιέχῃ και ἀνατομίαν και φυσιολογίαν και ὑγιεινὴν τῆς Γυμναστικῆς. Διὰ τοῦτο ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ὑποστηρικθῇ ὑπὸ πολλῶν, διότι αὐτὰ τὰ συγγράμματα ἔνεκα τῶν ἀπαραιτήτων ξυλογραφίῶν εἶναι δαπανηρότατα και οἱ ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ δὲν εἶναι ἀνάγκη και νὰ χρεωκοπῶσι!

Ἡ μυστηριώδης ἀγγλοελληνικὴ ἡμερὶς ὁ Ἑλληνικὸς

Χρόνος και ὁ Ἑλικὸν ἐξακολουθεῖ τὴν εκδοσιν τῶν φύλων τῆς. Δημοσιεύει δὲ εκλεκτὴν ὕλην και ἄρθρα πολὺ ἐμβριθῆ και πολὺ πρακτικά. Μᾶς ἤρесе πολὺ ἐν ἄρθρον τῆς περί συνομολογήσεως ἐμπορικῆς συνθήκης μεταξὺ Ἀγγλίας και Ἑλλάδος. Τὰ βλέπει αὐτὰ ὁ κ. Τρικούπης; Ἰπάρχουν δημοσιογράφοι πολιτικώτεροι αὐτοῦ.

Ἐτελέσθησαν ἐν Πάτραις οἱ ἀρραβῶνες τοῦ καλλίστου και ἀγαπητοῦ ἐν Ἀθήναις νέου κ. Γεωργ. Κανελλοπούλου, υἱοῦ τοῦ ἐν Κορίνθῳ μεγαλοκτηματίου κ. Εὐθ. Κανελλοπούλου, μετὰ τῆς δεσποινίδος Πηνελόπης Καλαμογδάρη.

Ἐξεδόθη ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ ὁ πανηγυρικὸς τοῦ κ. Ἰγνατίου Μοσχάκη εἰς τὴν ἐπέτειον τοῦ Διδασκαλικοῦ Σολόγου. Εἶναι πανηγυρικὸς τοῦ Εὐαγγελίου, μετὰ τῆς διακρινούσης τὸν γράφαντα στωμυλίας.

Συγχαίρομεν τὸν κάλλιστον νέον κ. Διον. Ἰατροῦ διὰ ἐπιτυχεῖς του ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ διδακτορικῆς ἐξετάσει. Τῷ εὐχόμεθα τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν και ἐν τῇ πρακτικῇ τῆς ἐπιστήμης του ἐξασκήσει.

M.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἡ ἀρχηγὸς τῶν τελευταίων διαδηλώσεων τῶν Παρισινῶν ἐργατῶν, τῶν χωρὶς ἐργασίας, οἵτινες κατὰ χιλιάδας διήλ-

τοῦ προσώπου τοῦ Ἰακώβου τοὺς ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς του. Βραχνοὶ φθόγγοι ἐξῆλθον τοῦ λάρυγγός του, αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του διεστάλησαν, τὸ βλέμμα του προσέλαθεν ἐκφρασιν γλυκίαν, διαχυθεῖσαν καθ' ὅλην τὴν φυσιολογίαν του, και τὸ μέτωπόν του ἐφαιδρύνθη. Τί ἐσκέπτετο; Οἷαν νέαν και ἀγνωστον ἐντύπωσιν ὑφίστατο; Τοῦτο ἀδυνατοῦμεν νὰ τὸ ἐξηγήσωμεν. Ἄλλ' αἴφνης λυγμὸς ἐξέφυγεν ἀπὸ τοῦ στήθους του και νέα πυκνὰ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Κλαίει, νουνά, κλαίει! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος ὑπὸ προφανοῦς συγκινήσεως καταληφθεῖς.

— Αὐτὸ κάμνει, ἀφότου εἶνε ἐδῶ.

— Πῶς με βλέπει! σὰν νὰ μοῦ ζητῇ κανένα πράγμα.

— Ξεύρω ἐγὼ τί σὲ ζητεῖ.

— Πρέπει νὰ τοῦ τὸ δώσωμεν.

— Ὅχι ἀκόμη.

— Διατί;

— Περιμένω νὰ νυκτώσῃ και νὰ φύγουν αὐτοὶ ποῦ στέκονται μπροστὰ στὸ σπῆτι.

Ὁ ἄγριος σηκώθηκεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπέλαμψαν διὰ μέσου τῶν δακρῶν, ὅτε δραξάμενος τοῦ βραχίονος τοῦ Ἰακώβου διὰ τῆς μίας χειρὸς, διὰ τῆς ἄλλης τῷ ἔδειξε τὸ παράθυρον μετ' ἀποτόμου κινήσεως.

— Δὲν καταλαμβάνω, εἶπε θλιβερῶς τὸ παιδίον.

— Ἐγὼ ὅμως καταλαμβάνω, ἐψιθύρισε ἡ Αἰκατερίνη.

Ὁ ἄγριος κατεβίβασε τοὺς βραχίονας μετ' ἀποθαρρύνσεως, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, ἐξέβαλε σπαρακτικὸν στεναγμὸν, ἐπανεκάθησε, και τὸ πρόσωπον στηρίξας ἐπὶ τῶν χειρῶν του ἐπανελάβε τὴν ἀκίνησίαν του· ἀλλ' ἐκ τῆς ἐξοικνώσεως τοῦ στήθους του κατὰδηλοὶ ἐγένοντο οἱ λυγμοὶ του.

Ἡ Αἰκατερίνη προσεκάλεσε τὸν Ἰάκωβον νὰ καθίσῃ πλησίον τῆς και ἤρξαντο νὰ συνδιαλέγονται σιγανῇ τῇ φωνῇ, ὡς νὰ ἐφοβοῦντο μὴ ταραξῶσι τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ ἄγριου. Ἡ νύξ ἐπῆλθεν, οὕτω δὲ κενηκότες νὰ περιμένωσι και προσκληθέντες ἐπίσης διὰ τὸ δεῖπνόν των, οἱ περιέργοι ἀπυσύρθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μερικῶν πλέον ἀτόμων μεινάντων ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας.

— Ἰάκωβε, εἶπεν αἴφνης ἡ Αἰκατερίνη, θὰ με βοηθήσῃς σὲ μιὰ δουλειά.

Ἐκεῖνος τὴν παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως.

— Ναι, ἐξηκολούθησε, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ ἔκαμνον μόνον, θὰ τὸ κάμουμεν μαζῇ.

— Τί θὰ κάνουμε, νουνά;

— Θὰ δώσωμαι αὐτοῦ τοῦ κακομοῖρη ὅ,τι μᾶς ζητᾷ.

— Τί ζητᾷ;

— Νὰ, τὴν ἐλευθερίαν του.